

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 284/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], právne zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Potočná 135B, Trenčín, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Ažaltovič, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 20 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 20 C 283/2013 z 31. mája 2016, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 Co 431/2016 zo 7. marca 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 126/2017 z 9. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenia princípu rovnosti pred zákonom a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 20 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 C 283/2013 z 31. mája 2016, uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 431/2016 zo 7. marca 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 126/2017 z 9. novembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky „... si žalobným návrhom zo dňa 20.04.2012 uplatnili na Okresnom súde Trenčín nároky voči [REDAKOVANÉ]... z právnych titulov, zmlúv o pôžičke, a to nárok na vrátenie požičaných finančných prostriedkov sťažovateľke v rade 1/ vo výške 15.000.- Eur s príslušenstvom... a nárok na vrátenie požičaných finančných prostriedkov sťažovateľke v rade 2/ vo výške 11.500.- Eur s príslušenstvom... Na podklade základného osvedčenia skutočností svedčiacich existencii žalobou uplatnených nárokov sťažovateľiek, súd konajúci na prvej inštancii vydal platobný rozkaz voči žalovanému. Existencia pohľadávok sťažovateľiek je preukázaná aj uznaním dlhu žalovaného...

Žalovaný podal dňa 18.03.2014 na Okresný súd Trenčín návrh na povolenie reštrukturalizácie subjektu [REDAKOVANÉ]. Dňa 02.04.2014 bolo vydané Uznesenie Okresného súdu Trenčín, č. k. 40R/1/2014-85 o začatí reštrukturalizácie dlžníka [REDAKOVANÉ]... a toto uznesenie bolo v Obchodnom vestníku OV č. 69/2014 zverejnené dňa 09.04.2014.

Dlžník [REDACTED] do zoznamu záväzkov neuviedol pohľadávky sťažovateľiek vzniknutých titulom zmlúv o pôžičke; iba uviedol, že je proti nemu ako dlžníkovi vedené občianskoprávne konanie na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 20C/283/2013 o zaplatenie sumy 26.500.- Eur. Sťažovateľky si pohľadávky, ktorých zaplatenia sa domáhajú v občianskom súdnom konaní proti žalovanému, do reštrukturalizačného konania neprihlásili.

Dňa 10.10.2014 bolo v Obchodnom vestníku č. 194/2014 zverejnené uznesenie Okresného sudu Trenčín zo dňa 3.10.2014, sp. zn. 40R/1/2014 o potvrdení reštrukturalizačného plánu dlžníka [REDACTED] a o skončení reštrukturalizácie tohto dlžníka, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11. 10.2014.

Žalovaný podaním zo dňa 31.03.2016 vyrozumel konajúci prvostupňový súd o zániku vymáhateľností pohľadávok uplatnených sťažovateľkami v občianskom súdnom konaní s odvolaním sa na potvrdenie reštrukturalizačného plánu...“.

3. Okresný súd vydal 31. mája 2016 uznesenie sp. zn. 20 C 283/2013, ktorým rozhodol o trovách konania. Zo sťažnosti vyplýva: „Uznesenie... ktorým rozhodol o trovách konania, nakoľko bolo uvedené občianske súdne konanie ex lege zastavené v dôsledku účinkov rozhodnutia o potvrdení reštrukturalizačného plánu a o skončení reštrukturalizácie subjektu [REDACTED].“

4. Sťažovateľky podali proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, keďže jeho postup považovali za nesprávny a nezákonný. Zo sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľiek: „...keďže potvrdený reštrukturalizačný plán dlžníka [REDACTED] nemal a ani nemá žiaden dosah na občianske súdne konanie pretože ako pasívne vecne legitimovaný tu vystupuje [REDACTED], ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom, teda sa jedná o odlišné právne subjekty, aj keď fyzicky identické. Nie je možné opomínať charakter záväzku, teda či vznikol čisto podľa Občianskeho zákonníka alebo v režime obchodného práva.“

Krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 431/2016 zo 7. marca 2017 potvrdil rozhodnutie okresného súdu. Sťažovateľky v sťažnosti uviedli, že odvolací súd

v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia k danej veci uviedol: „záväzky sa nediferencujú na tie, ktoré sa týkajú podnikateľskej činnosti dlžníka a nepodnikateľskej činnosti dlžníka...

Ďalej uvádza, že v prejedávanej veci však nemožno prehliadnúť argumentáciu sťažovateľiek v samotnej žalobe zo dňa 20.04.2012, keď samotné žalobkyne tvrdia, že žalovaný potreboval zapožičať peniaze na podnikanie, nakoľko bol živnostník.“

5. Uznesenie krajského súdu sťažovateľky napadli dovolaním podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Sťažovateľky uviedli, že nesprávnym procesným postupom im okresný súd aj krajský súd znemožnili, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tiež uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

Uznesením najvyššieho súdu č. k. 1 Cdo 126/2017-463 z 9. novembra 2017 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľiek. Podstatnú argumentačnú líniu odôvodnenia tvoril právny názor o neprípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, keďže podľa označeného ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak by nastal jeden zo zákonne vymedzených dôvodov prípustnosti uvedených pod písm. a) až f).

6. Podľa názoru sťažovateľiek došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, ako aj k porušeniu práva na prístup k súdu najmä tým, že už okresný súd nevydal rozhodnutie vo veci samej. Sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom: „Základné práva sťažovateľiek [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rovnosť pred zákonom podľa čl. 20 Charty základných práv Európskej únie ako aj právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.05.2016, sp. zn. 20C/283/2013 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07.03.2017, sp. zn. 19Co/431/2016 v

spojení s Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2017, sp. zn. 1 Cdo 126/2017-463, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 07.03.2017, sp. zn. 19Co/431/2016 vo výroku, ktorým bolo potvrdené Uznesenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 31.05.2016, sp. zn. 20C/283/2013 vo výroku, ktorým sa žiadnemu z účastníkov nepriznalo právo na náhradu trov konania ako aj toto uznesenie Okresného súdu Trenčín sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2017, sp. zn. 1 Cdo 126/2017-463 sa zrušuje.

Sťažovateľkám sa priznáva náhrada trov konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 1029,96 €.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 88/07, II. ÚS 18/2018).

9. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa čl. 20 charty pred zákonom sú si všetci rovní.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

III.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu

11. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 283/2013 a jeho uzneseniu z 31. mája 2016, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľiek podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľky právo podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu aj využili.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením krajského súdu

12. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd svoje rozhodnutie sp. zn. 19 Co 431/2016 zo 7. marca 2017 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné.

13. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že okresný súd riadne zistil skutkový stav, na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a že odvolacie námietky sťažovateľiek boli totožné s námietkami uplatnenými v konaní pred okresným súdom.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *„Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v podanom odvolaní uplatnené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie.*

Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. (účinným v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie) v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje závery, prijaté závery primerane vysvetlil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP, na ktoré odkazuje.

Nakoľko výrok o zastavení konania by mal len deklaratórny charakter, keďže súd by ním len potvrdzoval skutočnosť, ktorá nastala zo zákona, nemožno postup prvoinštančného súdu, ktorý o zastavení konania nerozhodol, hodnotiť ako postup odnímajúci žalobkyniam možnosť konať pred súdom v zmysle uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Na správnosti záveru prvoinštančného súdu o zastavení predmetného konania ex lege podľa § 156 zákona č. 7/2005 Z. z. nič nemení ani argumentácia žalobkýň v podanom odvolaní, že reštrukturalizačné konanie možno začať len voči podnikateľovi s tým, že každý podnikateľ rozlišuje príjmy a záväzky, ktoré sa týkajú podnikateľskej činnosti od ostatných príjmov a záväzkov. V zmysle ust. § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., pokiaľ ide o neprihlásené pohľadávky, tak ako tomu je v danom prípade, ktoré mali byť v reštrukturalizácii prihlásené, tieto sa stávajú účinnosťou plánu nevymáhateľné voči dlžníkovi. t. j. menia sa na naturálnu obligáciu.

Účinky reštrukturalizačného konania pôsobia erga omnes, t. j. voči všetkým, čo znamená, že pôsobia voči vopred neurčenému okruhu osôb, vrátane tých, ktorí nie sú účastníkmi reštrukturalizačného konania. Nediferencujú sa záväzky, týkajúce sa

podnikateľskej činnosti dlžníka a nepodnikateľskej činnosti dlžníka, tak ako sa to snažia predostrieť v odvolaní žalobkyne. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že rozlišovanie záväzkov v prípade reštrukturalizácie (záväzkov z občiansko-právnych vzťahov alebo záväzkov z obchodných vzťahov) je neprípustné. V prejednávanej veci však nemožno prehliadnuť argumentáciu žalobkýň v samotnej žalobe zo dňa 20.04.2012, keď samotné žalobkyne tvrdia, že žalovaný potreboval zapožičať peniaze na podnikanie, nakoľko bol živnostník.

V danej veci zastavenie konania žalovaný nezavinil. K zastaveniu konania došlo zo zákona, v súvislosti s reštrukturalizáciou žalovaného. Vzhľadom na to, že podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky platí, že pokiaľ nie je dôvod na rozhodovanie konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p., na náhradu trov konania sa aplikuje ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.. je rozhodnutie súdu prvej inštancie v súlade s touto ustálenou judikatúrou, preto odvolanie žalobkýň nie je dôvodné.“

Z pohľadu ústavného súdu je potrebné predovšetkým konštatovať, že krajský súd správne poukázal na skutočnosť, že „...súd by ním len potvrdzoval skutočnosť, ktorá nastala zo zákona...“.

14. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru) a napadnutým uznesením krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o porušení sťažovateľkami označených práv. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel zákona.

Skutočnosť, že sťažovateľky sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu

15. Sťažovateľky namietali aj postup najvyššieho súdu a uviedli: „*Dovolací súd rezultujúc, že napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej sa však ďalej nezaoberal a nezrejmil sťažovateľkám dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie nemožno považovať za také, ktorým sa konanie končí.*“

16. Ústavný súd preskúmal uznesenie sp. zn. 1 Cdo 126/2017 z 9. novembra 2017, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľiek odmietol a stotožnil sa s jeho závermi.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia v podstatnom uviedol: «*Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Pojem „vec sama“ znamená predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe (prípadne v ďalších dispozičných úkonoch strán). Rozhodnutie vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili a kde súd hodnotí žalobou uplatnený nárok podľa hmotného práva. Vecou samou tiež nie je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, i keď je často obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté o žalobnom návrhu.*

Nakoľko žalobkyne podali dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým rozhodoval o nároku na náhradu trov konania, nemožno takéto rozhodnutie považovať za rozhodnutie vo veci samej, proti ktorému by bolo prípustné dovolanie v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP.»

17. Ústavný súd konštatuje, že ani uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľné či neodôvodnené a ani za také, ktoré by popieralo účel a zmysel zákona.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 a čl. 47 charty

18. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľky namietajú, že napadnutými uzneseniami došlo aj k porušeniu práva na rovnosť pred zákonom vyplývajúceho z čl. 20 charty a práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, bolo úlohou ústavného súdu vysporiadať sa v prvom rade s aplikovateľnosťou označených ustanovení charty

na prerokúvanú vec. Zo znenia čl. 51 ods. 1 charty, ako aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609 alebo rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493) totiž jednoznačne vyplýva, že povinnosť členských štátov rešpektovať práva vymedzené v práve Európskej únie je pre členské štáty záväzná výlučne vtedy, ak ide o konanie v rámci pôsobnosti Európskej únie (m. m. IV. ÚS 154/2012).

Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na ustanovenie charty, ako aj na vysvetlivky k charte ako nástroj výkladu a v konečnom dôsledku aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, nie je v posudzovanej veci charta aplikovateľná.

V okolnostiach posudzovanej sťažnosti sa vec sťažovateľiek v konaní pred všeobecnými súdmi týka výlučne nárokov vyplývajúcich zo súkromnoprávneho vzťahu a v tejto súvislosti konkrétne inštitútu uplatnenia pohľadávky, pričom z dostupnej listinnej dokumentácie ústavný súd nezistil, že by všeobecné súdy vo veci aplikovali právo Európskej únie [ustanovenia právneho predpisu aplikované na vec sťažovateľiek neboli prijaté na účely implementácie smerníc Európskej únie a na vec sťažovateľiek neboli aplikované ani nariadenia Európskej únie (m. m. II. ÚS 109/2017)].

19. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkami označených práv, dospel k záveru, že je sťažnosť neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2018